

Sygn. akt II Ka 67/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2019 roku

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Klimas

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Łukasza Sobczaka prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kole

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2019 roku

sprawy R. P.

oskarżonej o przestępstwo z art.278 § 1 kk , art. 278 § 1 i 5 kk, art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art.11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 19.10.2018 roku sygn. akt IIK 611/18,

1.utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.

2.zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Anna Klimas

Sygn. akt II Ka 67/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 października 2018r. Sąd Rejonowy w Kole, w sprawie o sygn. akt II K 611/18 oskarżoną R. P. uznał za winną ciągu czterech przestępstw z art. 278 § 1 kk i art. 278 § 1 kk i 5 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk polegających na tym, że:

- w dniu 6 lutego 2018 roku w K. w woj. (...) w aptece (...) na ulicy (...) z torebki damskiej dokonała zaboru w celu przywłaszczenia portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 700 złotych, dowodu osobistego i prawa jazdy na szkodę L. J. oraz dowodu rejestracyjnego od pojazdu marki O. (...) o numerach rejestracyjnych (...) na szkodę W. J.

- w dniu 20 marca 2018 roku w K. w woj. (...) w sklepie sportowym (...) na ulicy (...) z torebki damskiej dokonała zaboru w celu przywłaszczenia portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 900 złotych, dowodu osobistego zgłaszającej oraz jej córki O., prawa jazdy i karty bankomatowej na szkodę K. S.

- w dniu 20 marca 2018 roku w K. w woj. (...) w rejonie placu (...) z torebki damskiej dokonała zaboru w celu przywłaszczenia portfela z zawartością dowodu osobistego, prawa jazdy i karty bankomatowej na szkodę A. Ż.

- w dniu 20 marca 2018 roku w K. w woj. (...) w rejonie placu (...) z torebki damskiej dokonała zaboru w celu przywłaszczenia portfela z zawartością dowodu osobistego, prawa jazdy i karty bankomatowej (...) na szkodę J. M.,

I za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył jej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 i § 5 kk zaliczył oskarżonej na poczet orzeczonej w pkt. I kary pozbawienia wolności okres zatrzymania oskarżonej w dniu 17.04.2018r. godz. 08:30 do 17.04.2018r. godz. 16:00, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równoważny jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonej obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej L. J. w kwocie 700 zł a wobec K. S. w kwocie 900 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonej, zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. Odpisy apelacji doręczone zostały stronom.

Sąd Okręgowy zważył co następuje

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonej R. P. jako oczywiście bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd rejonowy w sposób niezwykle wnikliwy przeprowadził postępowanie dowodowe, na podstawie prawidłowo ocenionych dowodów dokonał trafnych ustaleń faktycznych – nie kwestionowanych przez skarżącego. Nie budzi również żadnych wątpliwości ocena prawna zachowania oskarżonego, dokonana przez sąd meriti.

Jako podstawę odwoławczą (art. 438 pkt. 4 k.p.k.) ustawodawca traktuje tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażąco. Nie chodzi więc o każdą różnicę między karą wymierzoną a karą, którą należałoby wymierzyć, ale o różnicę o charakterze zasadniczym. Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który m.in. w wyroku z dnia 02.02.1995r. wyraził pogląd, że nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (sygn. akt II KRn 198/94 OSP 1995 Nr 6 poz. 18). Zatem rażąca niewspółmierność kary zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica między karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (por. wyrok SN z dnia 14.11.1973r. III KR 254/73 OSNPG 1974 Nr 3-4 poz.51).

Zasady wymiaru kary określone zostały przez ustawodawcę w art. 53 k.k.

Zgodnie z § 1 tego przepisu kara nie może przekraczać stopnia winy sprawcy, uwzględniać powinna stopień szkodliwości społecznej czynu oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie mają być osiągnięte w stosunku do oskarżonego, a także brać pod uwagę potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zasada winy jest zasadą fundamentalną, w obecnie obowiązującym kodeksie karnym, zarówno dla zasad odpowiedzialności, jak i dla wymiaru kary, gdyż pełni funkcję legitymującą odpowiedzialność karną i limitującą wymiar kary. Stopień winy wyznacza więc górną granicę (pułap) dolegliwości związanej z wymiarem kary. Nie można orzec kary, której dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za rozstrzygnięciem takim przemawiały inne dyrektywy np. wzgląd na potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Przepis art. 53 § 2 k.k. wskazuje na dalsze okoliczności, które sąd winien uwzględniać przy wymiarze kary, a więc w szczególności motywację i sposób zachowania sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości osobiste sprawcy, jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu. Oczywiście wszystkie te okoliczności należy brać pod uwagę nie tylko przy wymiarze kary zasadniczej, ale również innych elementów rozstrzygnięcia o karze, w tym środków karnych, zaś względna przyczyna odwoławcza w postaci zarzutu "rażącej niewspółmierności kary", przewidziana w art. 438 pkt 4 k.p.k., może stanowić podstawę wniesienia

środka odwoławczego także w przypadku rażącej niewspółmierności orzeczonego środka karnego (SN I KZP 12/02, OSNKW 2002, nr 7-8, poz. 50).

W istocie wszystkie dyrektywy wymiaru kary w przedmiotowej sprawie wymagały, by orzec wobec oskarżonej karę możliwie surową i jako oczywiste należało uznać, że nie może to być kara o charakterze wolnościowym. Zarówno stopień winy oskarżonej, jak i społecznej szkodliwości jej czynów należało uznać jako bardzo duże. Z informacji o wcześniejszej karalności oskarżonej wynika, że była dotąd już karana kilkakrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu. Mimo to oskarżona kolejny raz popełniła przestępstwo podobne.

Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy, Sąd Rejonowy przy orzekaniu kary bezwzględnej pozbawienia wolności wziął pod uwagę wszystkie okoliczności, zarówno łagodzące jak i obciążające oskarżoną. Z całą pewnością też Sąd miał w polu widzenia zarówno sytuację osobistą oskarżonej jak i właściwości sprawy. Nie może jednak skarżący obrońca nie zauważać, iż oskarżona miała pełną świadomość naganności swojego zachowania i jego prawnych konsekwencji, co nie powstrzymało jej od popełnienia tego przestępstwa. Żadna z przedstawianych przez skarżącego obrońcę okoliczności nie jest w stanie zatrzeć okoliczności obciążających oskarżoną a czyny przestępne zarzucone oskarżonej wymagają możliwie surowego napiętnowania, w dużej mierze również w celu pełnej realizacji dyrektywy społecznego oddziaływania kary. Sama zaś oskarżona swoim zachowaniem dobitnie wykazała, że żadne inne środki represji karnej wobec niej nie odnoszą wychowawczych skutków i nie powstrzymują jej od popełnienia kolejnego przestępstwa. Nie ma więc żadnych przesłanek by móc uznać, że obecnie, mimo niewykonania kary, oskarżona poprawi się przynajmniej na tyle, że nie popełni przestępstwa w przyszłości.

Oskarżona powinna zdawać sobie sprawę z konsekwencji prawnych swoich czynów i konieczności poniesienia za nie odpowiedzialności w przyszłości. Natomiast pogorszenie się warunków życiowych jej najbliższej rodziny w wyniku konieczności odbycia kary pozbawienia wolności, stanowić będzie naturalną konsekwencją popełnionych przestępstw.

Z przedstawionych wyżej względów, Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok jako w pełni słuszny i trafny, uznając apelację obrońcy oskarżonej R. P. za oczywiście bezzasadną.

Sąd Okręgowy w pkt 2 wyroku zwolnił skazaną od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, mając na uwadze treść art. 624 § 1 kpk i uznając, iż uiszczenie kosztów byłoby dla skazanej zbyt uciążliwe.

SSO Anna Klimas